मस्मदभिमुखमतिक्रये अन्यान् यजमानान् अतिलङ्घ्य प्रथममेवाक्रयामि। किमर्थं जैत्रा यजेतवे जेतव्यस्य जयार्थं स इन्द्रः अस्माकं केवलोऽस्तु अस्मास्वेव पक्षपातवान् भवतु॥

अथ षष्ठीमाह। "अर्वाञ्चमिन्द्रममुतो हवामहे। यो गोजिद्धनजिदश्वजिद्यः [२]। इमं नो यज्ञं विहवे जुषस्व। अस्य कुर्म्मो हरिवो मेदिनं त्वा" इति। अर्वाञ्चमस्मदभिमुखमिन्द्रं अमुतः स्वर्गादाक्रयामः। य इन्द्रः गोजित् शत्रुसम्बन्धिनीर्गाः जयेन सम्पादयति, यश्च तथैव धनजित् अश्वजिच्च, तमिन्द्रं हवामहे इति पूर्व्वत्रैवान्वयः। हे हरिवः हे हरिनामकाभ्यामश्वाभ्यां युक्तेन्द्र विहवे विविधाह्वाने सति अस्मदीयमिमं यज्ञं जुषस्व सेवस्व। अस्यानेन यज्ञेन त्वां मेदिनं स्निग्धशरीरं कुर्म्मः। एते ऋचौ कस्मिंश्चित् जयहेतावैन्द्रे हविषि याज्यानुवाक्ये द्रष्टव्ये॥

अथ सप्तमीमाह। असम्मृष्टो जायसे मातृवोः शुचिः। मन्द्रः कविरुदतिष्ठो विवस्वतः। घृतेन त्वा वर्द्धयन्नग्न आहुत। धूमस्ते केतुरभवद्दिवि श्रितः" इति। हे अग्ने त्वं अकृतसम्मार्ज्जन एव सन् मातृवोः मात्रोररण्योः शुचिरेव जायसे। स्रुगादयो हि सम्मार्ज्जनतः शुध्यन्ति त्वं पुनरसम्मृष्ट एव शुचिर्भवसि। मन्द्रः हर्षयुक्तः कविर्विद्वान् त्वं विवस्वतः परिचरतो यजमानान् प्रति उदतिष्ठ उत्थितोऽभूः आहुतिभिराहुत हे अग्ने यजमानास्त्वां घृतेनावर्द्धयन् ते तव धूमः दिविश्रितः आकाशे व्याप्तः सन् केतुरभवत् अग्निमान् अयं